

מ"ת 30040/08/15 - מדינת ישראל נגד נ ש

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 30040-08-15 מדינת ישראל נ' ש
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת עירית כהן
המבקשת מדינת ישראל
נגד נ ש
המשיב נ ש
ע"י ב"כ עו"ד יהודה שושן

החלטה

1. לפניי בקשת המשיב "להקלה בתנאי השחרור" באופן שיוכל לצאת לתפילות מדי יום ולבקר את אשתו וילדיו בביתם שבקריית ארבע פעם בשבוע, הכל בליווי אחד המפקחים.
 2. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וכניסה למקום מגורים לשם ביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 406(א) לחוק, לאחר שעל פי הנטען, ביום 1.8.15, עת ישבה המתלוננת, אשת אביו של המשיב, במרפסת ביתה, נכנס המשיב למרפסת, תקף אותה באמצעות מקל וגרם לה חבלות קשות.
 3. בהחלטה מיום 23.8.15 קבעתי כי בחומר החקירה יש את התשתית הראייתית הדרושה למעצר המשיב עד לתום ההליכים נגדו, וכי המיוחס לו מקים עילת מעצר של מסוכנות. בהחלטה מיום 22.11.15 הוריתי על מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני באשקלון, בהתאם להוראות סימן ג'1 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן - חוק המעצרים).
 4. בבקשה, שלמעשה יש לראות בה בקשה להקלה בתנאי מעצרו של המשיב, אשר כאמור איננו משוחרר אלא עצור בפיקוח אלקטרוני, נטען כי המשיב הינו אדם דתי וברגיל נוהג היה להתפלל במניין בבית כנסת. עוד נטען כי המשיב הינו אב לחמישה ילדים קטינים, אשתו אינה בעלת רכב והילדים נמצאים במוסדות החינוך ולכן קיים קושי רב להביאם לבקרו, דבר שהביא לכך שמאז מעצרו כמעט שלא ראו אותו. המשיב מצוין כי חלפו כחודשיים מאז הועבר למעצר בפיקוח אלקטרוני וכי הוא מקפיד לשמור על תנאי המעצר.
- ב"כ המשיב הפנה להחלטה שניתנה לאחרונה במ"ת (מחוזי חי') 18470-12-15 **מדינת ישראל נ' פקיה** (20.1.2016), בעניינו של תושב שטחים שהוגש נגדו כתב אישום בגין פריצה, גניבה ונשיאת נשק, שנעצר בפיקוח אלקטרוני תוך שבית המשפט אפשר לו שני "חלונות התאווורות" בכל יום - שעה בבוקר ושעה אחרי הצהריים. באותו מקרה נמנעה המדינה מלהגיש ערר על ההחלטה. לטענת המשיב בענייניו אין מדובר ב"התאווורות" אלא

בבקשה הומניטרית מינימלית.

5. לטענת המבקשת, הבקשה אינה עומדת במבחני סעיף 52(א) לחוק המעצרים, המצדיקים בחינה של שינוי תנאי מעצר רק כאשר נתגלו עובדות חדשות, נשתנו הנסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה. בעניין זה מפנה המבקשת לבש"פ 4497/15 **חיימוב נ' מדינת ישראל** (2.7.2015), בו נקבע כי פרק זמן של 3 חודשים שחלף מאז החלטת המעצר אינו מקים עילה לשינויה.

המבקשת מתנגדת לבקשה גם לגופה, ומציינת כי המשיב לא שוחרר אלא מצוי במעצר עד תום ההליכים בפיקוח אלקטרוני, וכי חוק הפיקוח האלקטרוני שנכנס לתוקף זה מכבר יצר שינוי מהותי בעניין זה - לא עוד "שחרור בתנאים" אלא "עצור עד תום ההליכים באיזוק אלקטרוני". לטענת המבקשת עצם העובדה שהמשיב שוהה בכתובת מסוימת תחת פיקוח אלקטרוני ולא בבית המעצר ממש אינה מהווה פתח לבקשות ול"פתיחת חלונות" אלא במקרים חריגים בלבד, והעובדה שהמחוקק מצא לנכון לפרט בסעיף 22ד לחוק את המקרים בהם ישקול בית המשפט "פתיחת חלונות" לנאשם מעידה כי המחוקק רואה במעצר בפיקוח אלקטרוני מעצר לכל דבר ועניין ורק במקרים מיוחדים ומטעמים שיירשמו, אשר לא מתקיימים בעניינו של המשיב, יפתחו חלונות כאמור.

דין

6. בעניין **חיימוב** הנזכר התבקש עיון מחדש בהחלטה על מעצר עד תום ההליכים, ונקבע כי לא די בחלופת 3 חודשים מהחלטת המעצר על מנת לשקול את שינויה. בעניינו לא מבוקש שינוי של ההחלטה אלא הקלה מסוימת בתנאי המעצר, ובהתחשב בטיב ההקלות המבוקשות, די בזמן שחלף על מנת להצדיק את שקילתן.

7. במסגרתו של חוק פיקוח אלקטרוני על עצור ועל אסיר משוחרר על-תנאי (תיקוני חקיקה), התשע"ה-2014, אשר נכנס לתוקף לפני כשישה חודשים, נוסף לחוק המעצרים סימן ג'1, שעניינו מעצר בפיקוח אלקטרוני. כפי שצוין בפסיקה, על פי החוק הפיקוח האלקטרוני על עצורים לאחר הגשת כתב אישום לא ייחשב עוד כחלופת מעצר לפי סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים אלא כמעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני, והמפוקח מוגדר כעצור עד תום ההליכים ולא כמי ששוחרר לחלופת מעצר בתנאים מגבילים שבין תנאיה גם תוספת פיקוח אלקטרוני (בש"פ 4658/15 **פישר נ' מדינת ישראל** (9.7.2015); בש"פ 5285/15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.8.2015)).

8. בהתאם לסעיף 22ד(ג) לחוק המעצרים, כפי שתוקן במסגרת חוק הפיקוח האלקטרוני, רשאי בית המשפט לקבוע פרקי זמן שבהם רשאי המפוקח לצאת ממקום הפיקוח, **"אם סבר בית המשפט כי יש מקום לכך, ומצא כי אין במתן אפשרות ליציאה כאמור כדי לסכל את מטרת המעצר בפיקוח אלקטרוני וכי יש דרך סבירה לפקח על המפוקח בזמן חלון הפיקוח"**. התכליות שלשמן ניתן לקבוע "חלונות פיקוח" מנויות בסעיף 22ד(ג)(2), הקובע כי **"חלון פיקוח יכול שיהיה לשם קבלת טיפול רפואי, טיפול נפשי או טיפול אחר הדרוש למפוקח, פגישה עם קצין מבחן בהתאם להמלצת שירות המבחן, ולגבי מפוקח שהוא קטין - גם לשם לימודים בבית ספר, ויכול שיהיה לתכלית אחרת שהומלצה בתסקיר המעצר, או לתכלית חשובה אחרת, מטעמים שיירשמו"**.

9. מהאמור עולה כי גם לעניין "חלונות הפיקוח" ניתן ביטוי לכך שמדובר במעצר בפיקוח ולא בחלופת מעצר, ולפיכך היציאה ממקום הפיקוח לא תיעשה כדבר שבשגרה אלא לתכלית חשובה וככל שאין מדובר באחת התכליות המנויות בסעיף - מטעמים שיירשמו.

10. אשר לבקשה ליציאה לתפילות, מדובר ביציאות לפרקי זמן של שעה-שעה וחצי (עד שעתיים וחצי בימי

שבת), לבית כנסת המצוי בקרבת מקום הפיקוח, לתכלית חשובה עבור המשיב, כאדם דתי. כפי שנפסק בקשר עם יציאה ממעצר בית לצורכי תפילה, "ההתייחסות למשאלות תפילה בציבור בגדרי מעצר בית, הן ליהודים הן למוסלמים (הדוגמאות הקיימות) והן לבני עדות אחרות לפי המקובל בדתותיהן, צריכה להיות של מגמה לבדיקה חיובית ככל שהנסיבות מאפשרות, אך תוך שיקול כל מקרה לגופו, ויתכנו כמובן גם מקרים שבהם הדבר לא יאושר" (בש"פ 10697/05 אזברגה נ' מדינת ישראל (6.12.2005); בש"פ 6037/11 פלוני נ' מדינת ישראל (29.8.2011)).

בהתחשב בתכלית היציאה המבוקשת, בכך שהמשיב יהיה מלווה כל העת על ידי אחד המפקחים ובכך שעד עתה לא נמצא כי המשיב חרג מתנאי המעצר, אני מקבלת את הבקשה ומורה כי המשיב יהיה רשאי לצאת ממקום הפיקוח לתפילות בבית הכנסת "משכן אריאל" ברח' בלפור 9 באשקלון, בליווי אחד המפקחים, בזמנים הבאים:
ימים א'-ו': משעה 08:00 עד 09:00 ומשעה 16:15 עד 17:40 (ביום ו' עד 18:15).
שבת: משעה 08:00 עד 10:30, משעה 13:30 עד 14:15 ומשעה 17:30 עד 18:00.

11. אשר לביקור הילדים, גם אם הביקור של בני משפחת המשיב במקום הפיקוח כרוך בהכבדה מסוימת עבורם, לא מצאתי כי יש בכך כדי להצדיק פתיחת "חלון פיקוח" בהיקף הנדרש לצורך יציאת המשיב לביקור אצלם. מדובר בעשר שעות רצופות (משעה 10:00 ועד השעה 20:00) בהן ישהה המשיב הרחק ממקום הפיקוח האלקטרוני, דבר אשר יסכל את מטרת המעצר ואינו מתיישב עם מהותו של הפיקוח האלקטרוני כמעצר ולא כחלופת מעצר (ראו בש"פ 8144/15 מדינת ישראל נ' סעדון (6.12.2015)).

הבקשה ככל שהיא נוגעת ליציאה לביקור המשפחה והילדים נדחית.

בהסכמת הצדדים, תשלח המזכירות את ההחלטה לב"כ הצדדים.
כמו כן תשלח המזכירות את ההחלטה למנהל הפיקוח האלקטרוני.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשע"ו, 26 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.